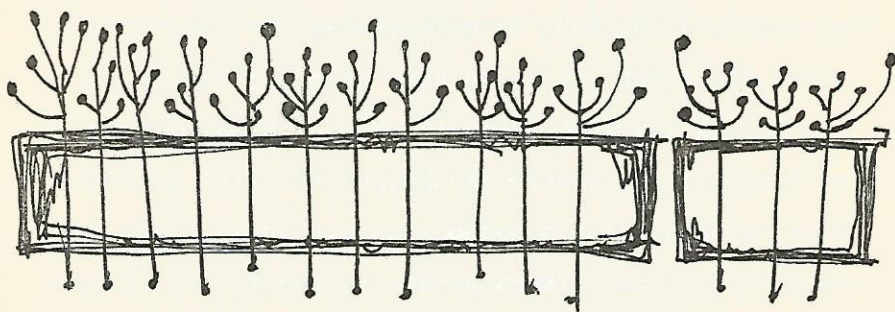

עם עמיר ביומו האחרון

קשה לכתוב על עמיר. תמיד קיים החשש שתיאורו כבחור
ישר, אמיץ, הגון - ייראה פראזה, שכן מדרך העולם הוא
ליפות את חכונותיו של אדם שהכרנוהו ולדבר בו רק טובות
לאחר מותו. אני רוצה לתאר כך את עמיר. זכרו יקר לי מכדי
שאפרט את אישיותו לפרטים. אני מרגיש שזכרו יישאר בי תמיד
כקנין אישי, פרטי שלי, שהזמן לא יוכל לתת בו אותותיו.
ברצוני לספר על ידידותנו.
נפגשנו בגדוד הנח"ל המוצנח. יחד היינו באותה כיתה,
ובמשך שנה וחצי כמעט ולא עשה אחד משנינו דבר מבלי שהשני
ידע עליו. רוב הזמן היינו יחד. היינו שונים זה מזה ברקע -
הוא בן קיבוץ משחר ימיו ואני עירוני מובהק, אולם הניגוד
הזה כלל לא הפריע לנו. עד מהרה גיליתי שעמיר הוא טיפוס
כלבבי. השתדלתי להידמות אליו וללמוד ממנו דברים מסוימים,
כפי שאני חושב שהוא למד ממני. לא היה לי בתחילה אותו יחס
רציני שהיה לעמיר לענין הצבא והאימונים אולם בהשפעתו
השתדלתי, בלי שאף הרגשתי בכך, להיות חייל טוב שאינו
מתלונן על קשיים ומקבל הכל בשויון-נפש. מעמיר למדתי שאין
להשאיר מאחור חבר מפגר ויהי מה, והערצתי את שלות הנפש בה
היה שרוי במשך כל התקופה הקשה בה היינו יחד. כשאני מעלה
בזכרוני את מסכת יחסינו אז, נדמה לי שלא הייתי יכול
להסתדר בלעדיו. תמיד היה ראשון לעזור לי, ותמיד כדבר
מובן מאליו, מבלי לצפות לתודה. התמונה כיצד אני עומד
נבוך, מנסה לקשור או לחבר משהו, להקים אוהל או אולי
לחגור מצנח, ועמיר בא בחיוך ועוזר לי לצאת מהסבך - לא
תישכח ממני.

עם עמיר היה הכל קל ופשוט. ענשים שהוטלו עלינו
 בשנים - כאילו לא היו. כל משימה קשה המוטלת עליך - כבר
 אינה קשה כשעמיר לצורך.
 בלילות החורף הארוכים היינו משוחחים רבות, ואני
 למדתי להכירו כאילו הכרתיו משנים. עמיר קיוה שאבוא לחיות
 באילות, מתוך הקשר העמוק שהיה בינינו.
 יום לפני המלחמה רצו להפריד בינינו - המ"מ שהכירנו
 כצמד פוחחים, הודיע לעמיר שעליו לעבור לכיתה אחרת. עמיר
 נפגע קשות, הלך למפקד, שיכנע, ביקש והתרה שיחזירוהו, כדי
 שנוכל להיות יחד. המ"מ הכיר היטב את עמיר וידע את
 הרצינות המבוגרת הקיימת מתחת למעטה העליזות, ולא יכול
 היה לסרב לו.

זכיתי עוד להילחם אתו ביום הראשון של המלחמה. ביום
 השני בבוקר חצינו את הגבול. פעולה שתמיד נראתה מסובכת,
 הפכה לעובדה קיימת ויחד אתה באה הרגשת הקלה, מתוך שנעלמו
 כל אי-הודאיות בהן היינו שרויים בשבועיים האחרונים.
 חצינו את הגבול בין חולות כרם-שלום וניצנה, נסענו
 כחמש שעות בחוף ים דיונות וחולות, ולקראת הצהריים פגענו
 באויב. לראשונה בחיינו טעמנו טעמה של מלחמה, טעמו של
 המות המהלך בינות לתעלות ולזחל"מים - ונכוינו.

במשך מספר שעות היתה לנו מלחמה קשה פנים אל פנים.
אני זוכר את עמיר באותו קרב, עומד בזחל"ם בחלקו הקדמי
ומטיל ללא הרף רימונים שהעברו אליו מן הירכתיים. יותר
מאוחר ירדתי אתו והתחלנו לאסוף פצועים מהזחלים הפגועים
אל נקודת איסוף גדודית. רק כשנעצרנו לרגע וראינו לנגד
עינינו את עשרות הפצועים ואת חברינו ההרוגים, החילונו
לתפוש את משמעותה האכזרית של המלחמה. עמיר אמר שהוא
מקוה, כי המלחמה תסתיים בקרבות היום; שבחנו כבר ממלחמה
זו.

בלילה נענו לצומת רפיח, שאת מוצביה כבשנו ביום,
והתארגנו לקראת היום השני של המלחמה. עם שחר נענו צפונה
להשלים את כיבוש רצועת עזה. עד הצהריים חיסלנו את שארית
ההתנגדות בציר רפיח-עזה, ובצהריים נכנס גדודנו לעזה. לאחר
כיבוש עזה פנינו דרומה לעבר חאן-יונס, שעדיין לא טוהרו
בה כל קני המרצחים. תוף כדי תנועה באחד מכבישי האורך
החוצים את חאן-יונס במקביל לים, נפתחה עלינו במפתיע אש
חזקה משני צדי הדרך. ירדנו מהרכב וניסינו לאתר את מקור
האש. תוף כדי תנועה בין הבתים החלטנו, עמיר ואני, לעבור
לצדו השני של הכביש כדי לשפר את שטח הראיה. רצנו, אני
באמצע הכביש והוא צמוד לבתים, כשלפתע ראיתיו נופל. הוא
הצליח לזחול מעט, בשארית כוחותיו ניסה למלמל משהו, ואחר
איבד את הכרתו. כעבור שעה נפטר.

עמיר, שבחיו היה לנו דוגמה של עזות-נפש ואומץ, נפל
קרוב לכדור שנורה מן המארב. נפל והותיר אותנו המומים,
מסרבים להאמין.

לא ימוש מנגד עיני רגע נפלו ואין בכוחי לעזור לו...

מאיר אמיר